

Отже, чому саме німецька?

- Тому що німецька мова є важливою мовою міжнародного та дідового спілкування.
- Той, хто знає німецьку мову, може спілкуватися з 101 мільйоном людей з усього світу.
- Німецька мова є офіційною не лише у Німеччині, а й в Австрії, Швейцарії, Люксембурзі, Ліхтенштейні.
- Посідає значне місце у науці, про це свідчить кількість німецькомовних лауреатів Нобелівської премії: 30 Нобелівських премій з хімії, 25 – з медицини, 21 – з фізики, 10 – з літератури та 8 Нобелівських премій миру.
- Німецька як мова культури відкриває духовні горизонти. Німецька культура знаходить свій прояв у багатьох сферах: від музики (всім відомі Бах, Моцарт, Бетховен, Вагнер) та літератури (Гете, Шиллер, Кафка, Грасс), до філософії (Лютер, Кант, Шопенгауер, Нітше) та мистецтва в цілому.
- Оскільки німецька мова підвищує шанси на ринку праці. У Європейському Союзі для спеціалістів зі знаннями німецької мови існують цікаві можливості здобуття вищої освіти, навчання та отримання роботи.
- Тому що Німеччина є дуже привабливою для туристів. Німці – це люди, які носять шкіряні штани та люблять пиво? Такий карикатурний образ поширився у світі не в останню чергу завдяки Октоберфесту. Щороку мільйони людей приїжджають до Мюнхена, аби долучитися до цього свята.

Цікавинка! Яка фраза німецькою найвідоміша? Відповідають різне! Починаючи від „Ich liebe dich“ – „я люблю тебе“ до „Hände hoch!“, що означає „руки вгору!“. Насправді ж, як кажуть соціологи, найпопулярнішим виразом німецькою мовою вважають вираз „Ich bin ein Berliner“, що означає „я - берлінець“, який президент США Джон Кеннеді сказав 1963 року, коли перебував з офіційним візитом у Берліні.

До речі, саме завдяки німецькій мові українська збагатилася такими словами, як „штраф“ („Strafe“), „шлагбаум“ („Schlagbaum“), „дах“ („Dach“), „цегла“ („Ziegel“), „бутерброд“ (Butterbrot“), „краватка“ („Krawatte“) та багато інших. Цікавою особливістю німецької мови є майже безмежне словотворення шляхом з'єднання іменників, які можуть надзвичайно вражати кількістю букв в одному слові і які, іноді, просто не можливо вимовити на одному диханні. Наприклад, іменник „Rindfleischticketierungsüberwachungsaufgabenübertragungsgesetz“ (63 літери) українською мовою перекладається як „Закон про передачу обов'язків контролю маркування яловичини“. Коли вищезгаданий закон був запропонований до державного парламенту, депутати відреагували сміхом і міністр Тіль Бакгауз, який виступав з доповіддю, вибачився за „можливо, надмірну довжину слова“.

Також в німецькій мові дуже довгими є числа, записані літерами. Числа, менші мільйона, записуються одним словом. Звісно, слова такої довжини ні в якому разі не є дуже поширеними в німецькій мові, однак вони існують і надають мові свого колориту.

*Нетіна Богдан В'ячеславович
Державний біотехнологічний університет
Науковий керівник – старший викладач Бабай Л.В.*

КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ НЕОБХІДНА СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ

Основним завданням сучасної вищої школи є забезпечення якості професійної підготовки фахівців. Важливою складовою професійної компетентності фахівця є комунікативна компетентність, яка створює соціально-психологічну основу взаємодії і сприяє інтенсивному включенню особистості у виробничу діяльність.

Невід'ємною складовою будь-якої трудової діяльності є професійне спілкування. Компетентність у всіх видах спілкування полягає в досягненні трьох рівнів адекватності партнерів – комунікативної, інтерактивної та перцептивної. Отже, можна говорити про різні види компетентності в спілкуванні. Особистість повинна бути спрямована на отримання різноманітної палітри психологічних позицій, засобів, які допомагають цілісному самовираженню партнерів.

Комунікативна компетентність передбачає широке коло умінь, серед яких виділяють прості та складні комунікативні вміння, а саме:

- уміння вербального і невербального спілкування, тобто вміння говорити, слухати, використовувати жести, міміку, пантоміміку, погляд, інші невербальні засоби;
- уміння розподіляти свою увагу;
- уміння соціальної перцепції (сприймати та розуміти внутрішній стан партнера за зовнішніми ознаками);
- уміння здійснювати прогнозування реакції партнера за спілкуванням;
- уміння керувати своєю поведінкою в спілкуванні.

Багато вітчизняних дослідників у структурі комунікативної компетентності фахівця виокремлюють когнітивний, емоційно - оцінний та поведінковий компоненти.

До когнітивного компоненту відносять: знання мови, знання з теорії та психології спілкування, знання правил ділового етикету та інтеркультурних умовностей, знання засобів впливу на людей та прийомів справляти враження, вміння формувати імідж, знання засобів і прийомів встановлення, підтримки і завершення мовленнєвого контакту для досягнення певної мети; адекватна орієнтація фахівця в собі, партнерах, у ситуації професійного спілкування та конкретних комунікативно - професійних цілях, а також знання нормативної та професійно - орієнтованої комунікативної культури.

Емоційно - оцінний компонент комунікативної компетентності містить у собі мотиви вибору професії, інтерес до обраної професії, прийняття себе та інших, установки у професійному спілкуванні.

Під поведінковим компонентом розуміють уміння кодувати і декодувати повідомлення за вербальними і невербальними каналами комунікації, володіння технікою спілкування, ситуативну адаптивність у професійно значущих ситуаціях, уміння справляти враження, досвід використання засобів впливу на людей.

Комунікативна компетентність поєднує життєві цінності, мотиви, знання, вміння та навички і риси та якості людини. Найбільш вагомими складовими є вміння та готовність будувати контакти з людьми, спілкуватися, управляти своїм емоційним станом, вирішувати конфліктні ситуації тощо. При цьому важливо давати правильну самооцінку та об'єктивно оцінювати інших людей. Ефективним є спілкування, коли людина спочатку націлена на позитивну розмову, здатна аналізувати свої вчинки і вчинки партнерів під час спілкування.

Таким чином, комунікативна компетентність є інтегрованим, комплексним явищем і поєднує в собі знання, уміння та навички, здатності особистості, показники загальної культури, вміння спілкуватися з людьми. Найважливішими умовами формування комунікативної компетентності фахівців, слід вважати відповідне організаційно-методичне забезпечення навчального процесу, професійну компетентність та педагогічну майстерність, створення мотиваційної основи активності, в оволодінні технологією компетентного спілкування тощо.